

hans Forklaring? Hvad har han at sige til denne frygtelige Anklage for, at han ved at tage et udenlandsk meget dyrt Laan paa en Tid, da han kunde have faaet et billigere og bedre indenlandsk, gav Landmandsbanken Mulighed for at svindle videre endnu i 2 Aar? Det var den Mulighed, Landmandsbanken vilde have. Den vilde fortsætte Spillet til den yderste bitre Ende. Og det var den nuværende Finansminister, der gav den Mulighed derfor. Havde han taget det indenlandske Laan 1920, havde Muligheden været udelukket. De øvrige Banker blev naturligvis meget underlig til Mode, da Glückstadt i Paris ordnede Dollarslaanet, og de henvendte sig ganske naturligt til Nationalbanken for at faa lidt nærmere Besked derom. Vi ved alle, hvem det var, der baade stod bag Nationalbanken og som var Glückstadts gode Mand, den Mand, hvem Glückstadt betroede alt, den Mand, som Finansminister Neergaard overfor Vekselererne udtalte om, at han fandt, at hans dobbelte eller mangedobbelte Stilling var uheldig, men som alligevel vedblev at være Regeringens finansielle Raadgiver. Vi ved alle, hvem der rakte en hjælpende Haand til alt dette — endnu værende Landstingsmand Bülow. Der blev svaret fra den Side, at Regeringen netop havde ønsket, at dette Laan maatte foregaa i den dybeste Stillehed.

Aaret efter, 1921, blev det andet Dollarslaan optaget, ogsaa under overmaade ugunstige Forhold for den danske Statskasse. Der blev paa det Tidspunkt fra Vekselererfirmaet Henriques & Co alene for dette Firmas Vedkommende stillet 50 Mill. Kr. til Raadighed for et indenlandsk Statslaan, men det blev afvist. Landmandsbanken trængte atter og endnu stærkere end Aaret i Forvejen til et udenlandsk Laan, lige meget hvor dyrt det end maatte blive, lige meget hvor skæbnsvangre Fremtidskonsekvenser for Danmark det end kunde faa, for nu huggede Landmandsbanken i det, den skulde over Revlen, alle Klude skulde sættes til — det vildeste Spil for at komme over. Atter gav denne Regering med Finansminister Neergaard som Leder Mulighed derfor ved i Stedet for at gaa til det indenlandske Pengemarked, at gaa til det dyre Dollarsmarked. Det er en Belastning — nu ønsker jeg nærmere Svar herpaa, nu er Spørgsmaalet rejst fra mange Sider — en Belastning, som jeg ikke vilde unde min værste Fjende at gaa til Valg med, dette og meget andet.

Der er lyst efter Bankkommissionens Betænkning fra flere Sider, og den kommer

forhaabentlig snart. Der er ogsaa Grund til at tro, at den vil komme snart, selv om der har været Kræfter i Bevægelse i Retning af at bremse og standse Undersøgelsen. Det har der. Det er offentligt oplyst, uimodsagt fra de paagældende Personer, direkte og indirekte bekræftet af selve Hovedpersonen, nemlig Etatsraad H. N. Andersen, at han i sidste December Maaned gik først til Landstingsmand Edvard Brandes for at bevæge ham til at ledsage sig til Finansministeren for at faa Landmandsbank-Undersøgelsen begrænset eller standset, at Landstingsmand Edvard Brandes ikke agtede at gaa denne risikable Gang, men sagde, at der maatte Regeringen have hele Initiativet og hele Ansvar; at Etatsraad H. N. Andersen derpaa gik til Stats- og Finansministeren og forelagde ham sin Plan, hvorom Etatsraaden siger, at Finansministeren stillede sig velvilligt, men tilføjede, at der vilde blive store Vanskeligheder med Partiernes, at Etatsraaden ogsaa, baade før og efter, søgte Forbindelse med forskellige Partier, bl. a. søgte en Samtale med en af mine ærede Meningsfæller her i Salen, det ærede Medlem Hr. Hauge, men blev afvist ganske bestemt, hvorpaa saa disse mulige Forhandlinger med Partiernes standse og maatte standse, fordi Rigsadvokaten satte sin Stilling ind paa Sagens ubarmhjertige Fremme.

Se, alle disse Forhold vedrørende Landmandsbanksagen, Dollarslaanet, Standsningsbestræbelserne o. s. v. og særlig Regeringens, og da ganske særlig Stats- og Finansministerens Stilling til alle disse Forhold, er jo blevet yderligere meget skarpt — jeg kan sige grelt belyst ved den offentlige Debat, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode omtalte forleden Dag, Debatten mellem Landstingsmand Bülow og Nationalbankdirektør Green. Jeg skal ikke gentage, hvad det ærede Medlem Hr. Rode sagde om den Ting, men vil gøre nogle videregaaende Betragtninger i al Korthed.

Det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at det jo ikke var objektivt bevist, at Landstingsmand Bülow havde aflagt falsk — naturligvis objektivt falsk — Vidnesbyrd for Højesteret, der stod kun Paastand mod Paastand, Ord mod Ord, Bülows Ord og Greens Ord mod hinanden. Jeg maa hertil sige, at dette er naturligvis formelt juridisk rigtigt, men jeg vil dog tilføje, at Nationalbankdirektør Green dokumenterer gennem ordret Citat af Brudstykker af den Indberetning, som han selv siger, han i de første Dage af Julisendte til Regeringen gennem Handelsministeren, at han i denne